

Arrest

nr. 168 562 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 januari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 20 januari 2009 ontvankelijk verklaard. Op 15 maart 2011 wordt de aanvraag ongegrond

verklaard. Verzoekster wordt op dezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster dient op 5 april 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissingen. Dit beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 112 952 van 28 oktober 2013.

1.2. Op 9 juli 2012 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest nr. 98 364 van 5 maart 2013.

1.3. Op 3 januari 2013 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot – in casu de verzoeker – een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 18 februari 2014 wordt verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

1.5. Op 12 mei 2014 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.3., onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster en verzoeker op 20 juni 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.01.2013 werd ingediend door :

*H.S.
(...)*

*En partner,
H.N.
(...)
Nationaliteit: Armenië*

*En kinderen:
H.M.
H.H.
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen ze zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ze beroepen zich op artikel 8 EVRM. Dit is hier evenwel niet van toepassing aangezien ze niet aantonen dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Betrokkenen verwijzen naar ernstige medische problemen van verzoekster. We merken echter op dat haar verblijfsaanvraag om medische redenen van 09.01.2009 werd afgewezen op 15.03.2011. Er werden sinds deze datum geen medische attesten tot het dossier toegevoegd die deze beslissing in

vraag zouden kunnen stellen. Het medische attest van 16.05.2012 dat ze voegt bij onderhavig verzoek is opgesteld in Armenië en heeft betrekking op onderzoeken die hebben plaatsgevonden voor haar vertrek naar België in 2009. We hebben het dan ook niet in haar voordeel weerhouden.

Voor wat betreft het beroep op artikel 3 EVRM en op artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling, merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat ze bij terugkeer het risico lopen op een foltering of op een vernederende behandeling. Ze beroepen zich op enorme problemen in Armenië waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden en ze verwijzen naar hun asielaanvraag. De asielaanvraag van verzoeker ingediend op 03.04.2006 werd evenwel afgewezen op 10.07.2006 en die van verzoekster, ingediend op 09.07.2012 werd afgewezen op 07.03.2013. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun leven of hun vrijheid in gevaar is in geval van terugkeer naar Armenië. Ook merken we op dat hun asielprocedures, in tegenstelling tot wat ze beweren, niet onredelijk lang hebben geduurd, noch dat ze een schoolgaand kind hadden op 1 september 2007.

Wat de scholing van de kinderen betreft, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hun kinderen niet schoolplichtig zijn. Bovendien tonen ze niet aan dat de kinderen niet in Armenië naar school zouden kunnen gaan.

Het feit dat er geen diplomatieke post voor België is in Armenië, aanvaarden wij niet als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen zich richten tot de bevoegde diplomatieke post in het buitenland, op het volgende adres:

Ulitsa Malaya Moltchanovka, 7
121069 Moskou
Rusland

De elementen van integratie, met name dat zij al enige tijd in België verblijven, Nederlands en Frans hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd sociale bindingen hebben, geen gevaar zijn voor de openbare orde en integratiebewijzen voorleggen, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen als hun aanvraag zou worden afgewezen. Wij merken echter op dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Voor wat betreft hun beroep op het gelijkheidsbeginsel, merken we op dat ze geen enkel dossier aanhalen waarmee ze hun eigens situatie vergelijken.”

1.6. Op 12 mei 2014 worden verzoekster en verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen, met kennisname op 20 juni 2014, waarvan de motieven voor beide beslissingen luiden als volgt:

“[...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

1.7. Ten aanzien van verzoeker neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) op 18 augustus 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing van de tenuitvoerlegging wordt door de Raad verworpen op 16 september 2014 bij arrest nr. 129 531.

1.8. Eveneens op 18 augustus 2014 treft de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Het beroep tegen dit inreisverbod wordt door de Raad verworpen op 1 oktober 2015 bij arrest nr. 153 797.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor wat betreft verzoeker

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast in zoverre het wordt ingediend door verzoeker.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. 4 Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761).

Of er nog sprake is van een actueel belang is een aangelegenheid die de Raad ambtshalve dient te onderzoeken.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als "*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*".

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Dat verzoeker onder een definitief inreisverbod staat dat noch opgeheven noch ingetrokken werd, vindt steun in het administratief dossier. Het wordt door ook niet ontkend ter terechtzitting.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is erop gericht een verblijf in het Rijk te verkrijgen op grond van buitengewone omstandigheden die toelaten dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Verzoeker, die onderhevig is aan een inreisverbod, kan het Rijk echter niet binnenkomen en er a fortiori niet verblijven. Hij kan derhalve geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verkrijgen, tenzij het

inreisverbod niet langer geldt, omdat het verstreken, ingetrokken of opgeheven is, wat in casu niet het geval is. Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal dan ook slechts leiden tot een nieuwe weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 30 maart 2014, nr. 10.989 (c))

Voor wat betreft het bestreden bevel, moet worden vastgesteld dat een vernietiging ervan verzoeker geen voordeel zal opleveren aangezien de gemachtigde daarna niet anders kan dan vaststellen dat verzoeker onder een definitief inreisverbod staat, zodat hij krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet wederom gebonden is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Ter terechtzitting daaromtrent bevraagd stel de raadsrouw van verzoeker dat er geen belang bij het beroep meer voorhanden is in zoverre dit werd ingediend door verzoeker.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het werd ingediend door verzoeker.

4. Onderzoek van het beroep ingediend door verzoekster voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

4.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 april 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vrw. ten onrechte onontvankelijk verklaard.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 03/01/2013.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9bis VrW en 9ter VrW hebben geactiveerd, waarover meer in hun AD.

Verzoekers hebben in België aldus een lange verblijfsrechtelijke traject afgelegd en hebben zich op de inmiddels vernietigde regularisatiecriteria dd. 19/07/2009 gestoeld:

I. INSTRUCTIE VAN 19.07.2009 M.B.T. DE TOEPASSING VAN HET ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET AANGAANDE ONREDELIJKE LANGE ASIELPROCEDURE

“Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008. De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend. De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden. De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder ‘1.1’ zijn ook hier van toepassing.”

“In de aangehaalde criterium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden. De instructie vermeldt daarbij expressis verbis procedures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d.w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procedures op basis van het huidige artikel 9bis vw (humanitaire regularisaties). De 9ter procedure (die sinds 1/6/2007 de medische 9 lid 3 procedure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vernoemd. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures". De 9ter procedure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat....

Aan de hand van het administratief dossier kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers dan volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende punt 1.2. voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05/10/2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis vw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigen nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

II. INSTRUCTIE VAN 19.07.2009 M.B.T. DE TOEPASSING VAN HET ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET AANGAANDE DE TOEPASSING VAN HET ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET I.H.B. 2.7.

“2.7 Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover:

1) Ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend vóór 1 juni 2007, - datum van inwerkingtreding van de nieuwe

asielprocedure, - waarvan het onderzoek tenminste één jaar heeft genomen bij de asielinstanties, namelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of in het voorkomend geval, de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. De vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf vangt aan op de datum van de eerste asielaanvraag in België.

2) De (een) schoolgaande kind(eren) minstens sedert 1 september 2007 school liep(en) in een door de één van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter-, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure;"

Uit het AD kan er tevens worden geconstateerd dat in hoofde van minstens één van de verzoekers een asielaanvraag werd ingediend voor 1 juni 2007 waarvan het onderzoek minstens een jaar heeft geduurd EN er een kind schoolgaand is vanaf 1 september 2007 en er in casu een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België voorhanden is.

Uit wat voorafgaat en aan de hand van het AD kan er derhalve tevens onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers dan volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende PUNT 2.7. voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

Er weze nogmaals herhaald dat ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05/10/2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen

aan artikel 9bis vw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten – zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigen nochthans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt."

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing terecht de vernietigde regularisatiecriteria toegepast door te stellen dat de asielprocedure van verzoekers niet onredelijk lang heeft geduurd en heeft zij bovendien expliciet gesteld dat zij geen schoolgaand kind hadden op 01/09/2007, doch heeft zij niet de toepassing onderzocht van andere punten van datzelfde criteria zoals o.a. punt 1.2. van de vernietigde regularisatiecriteria en heeft deze niet getoetst aan de concrete situatie van verzoekers temeer daar verzoekers volkomen aan dit en andere diverse punten voldeden om te worden geregulariseerd en zij zulks uitdrukkelijk in hun verzoekschrift hadden verzocht.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit hun AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 03/01/2013 een verzoek conform art. 9bis VrW – op basis van diverse punten van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochthans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoeker zich benevens de lange procedures conform punt 1.2. van de instructie, hun tewerkstelling in het verleden en hun uitstekende integratie parallel in het verzoek hebben opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=19238#3>

Hiermede heeft verwerende partij aldus geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is temeer daar verzoekers volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoen !

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

“De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3”4

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielpcedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar verwerende partij zelf toegeeft dat deze criteria van toepassing zijn door punten 1.1 en 2.7. van datzelfde criteria te toetsen aan de verblijfsdossier van verzoekers.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij de situatie van verzoekers grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN TWEEDE verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië temeer daar verzoeker in concreto al langer dan 8 jaar ononderbroken in België woont.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als redenen tot regularisatie kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – ononderbroken verblijf van langer dan 8 jaar in België – hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen redenen kunnen rechtvaardigen tot regularisatie, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als omstandigheden tot regularisatie kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen elementen tot regularisatie kunnen impliceren. Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN DERDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

“Dat ten negende in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.⁵ “

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.⁶

Verwerende partij stelt doelloos dat verzoekers zich naar Moskou (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren.⁷

Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN VIERDE verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster en haar ernstige psychische problemen nl.:

“Dat ten zevende verzoekster ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zal instellen⁸ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. !

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip “adequate behandeling” zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen.

Gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoekster zou de onderbreking van haar behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen.

Dat ten achtste verzoekster zware psychische problemen kent en hiervoor in behandeling is.”

Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren⁹.

Ingevolge het AD van verzoekster blijkt onstuitbaar dat verzoekster aan zeer ernstige psychische aandoeningen lijdt waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoekster en/of haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert. Verzoekster mag bovendien geen enkele reis ondernemen wegens haar wankelende medische gesteldheid.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

DAT TEN VIJFDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat hun oudste kind alhier naar school loopt en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren.

Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.¹⁰

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het louter verwijzen naar het gegeven dat verzoekers niet aantonen dat hun kind in het land van herkomst geen scholing kan worden bekomen volstaat niet rekening houdende met het feit dat verzoekers hun dochtertje al enige tijd ononderbroken in België scholing volgt en een plotse terugkeer naar het land van herkomst onherstelbare nefaste effecten zou sorteren op de normale ontwikkeling van hun kind.”

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel juncto de motiveringsplicht. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“De instructie van 19 juli 2009 is - zoals hierboven aangehaald - op zichzelf geen bindende rechtsnorm en zij werd bijgevolg formeel vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). Ze mag ook geen bindende voorwaarden aan de wet toevoegen (rechtspraak sinds RvS van 5 oktober 2011).

Doch, de staatssecretaris en verwerende partij zelve hebben publiekelijk meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid. Deze publieke mededelingen zijn wél een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie, wat in casu het geval is.

Verzoekers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiekelijk bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid en de burger verwachten mag dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf !

Verwerende partij moet derhalve de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet aan deze criteria; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken, wat in casu wél gebeurd is !

De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur ontkent.

Verzoekers verwijzen naar een uitspraak in die zin van de RvS in verband met de regularisatie van lange procedures sinds eind '2004. De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure.

De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

*Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.
Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.
Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”*

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingenervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel¹¹

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat – de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van hun kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – ononderbroken verblijf van langer dan 8 jaar in België – hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

Gezien hun nauwe samenhang, worden de drie middelen – die enkel tegen de eerste bestreden beslissing zijn gericht – samen onderzocht en besproken.

4.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In dezelfde zin bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom ze de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoekster bespreekt de verschillende motieven ook in haar middelen waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Zij meent dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie en met de elementen die ze in haar verblijfsaanvraag heeft uiteengezet. Ze meent wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond en wijst er in dat opzicht op dat ze voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, waarvan zij meent dat de gemachtigde ze nog steeds toepast, en wijst op de uitstekende integratie, de schoolgang van de kinderen, de werkbereid en tewerkstelling, de lange procedures en het ononderbroken verblijf.

Verzoekster wijst erop dat er in haar land van herkomst, Armenië, geen diplomatieke post is, zodat zij naar Rusland zou moeten reizen om de verblijfsaanvraag in te dienen. Tenslotte stelt verzoekster dat het onevenredig zou zijn om de elementen, zoals in haar verblijfsaanvraag aangetoond, niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke toepassing van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

4.4. Verzoekster stelt zich in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben gestoeld op de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekster meent dat omwille van de diverse verblijfsrechtelijke procedures die zij heeft doorlopen, het schoollopen van de kinderen, de werkbered en tewerkstelling in het verleden, het ononderbroken verblijf van 8 jaar en de uitstekende integratie, hetgeen zij in haar verblijfsaanvraag gestaaft heeft, aan de criteria van deze instructie te voldoen. Verzoekster wijst erop dat zowel het kabinet van mevrouw De Block, destijds bevoegd staatssecretaris, als de Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk publiekelijk hebben bevestigd dat de criteria van deze instructies, ondanks hun vernietiging door de Raad van State, nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Verzoekster meent dat de gemachtigde, met zijn loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, zonder nader te onderzoeken of verzoekster in aanmerking komt om te worden geregulariseerd *“conform punt 1.2”* en dit niettegenstaande de herhaaldelijke publieke bevestiging de criteria te zullen blijven toepassen, de bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig heeft gemotiveerd, en daarmee de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel heeft miskend.

4.5. Vooreerst merkt de Raad op dat, waar verzoekster nog stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de vernietigde criteria van 19 juli 2009 nog steeds toepast nu zij de duur van de asielpprocedure als onvoldoende lang heeft gecatalogiseerd, in de bestreden beslissing geenszins wordt verwezen naar de duur van de asielpprocedure van verzoekster of naar de duur van enige andere verblijfsprocedure die onvoldoende lang zou zijn voor een regularisatie, zodat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist.

4.6. In de bestreden beslissing wordt inderdaad gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en dat de criteria van deze instructie derhalve niet meer van toepassing zijn.

De Raad wijst erop dat de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, heeft gesteld dat deze instructie diende te worden vernietigd omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Door toedoen van het vernietigingsarrest van de Raad van State is de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verwijderd en wordt ze geacht nooit te hebben bestaan. In een later arrest van de Raad van State (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) werd daarna nogmaals uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009*

te steunen". Verzoekster kan zich bijgevolg hoe dan ook niet dienstig beroepen op deze instructie in haar betoog.

Waar verzoekster beweert te voldoen aan de criteria van de instructie, gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van de vernietigde instructie te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of publieke verklaringen.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekster er mocht van uitgaan dat indien haar aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat haar aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk contra legem gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Wat betreft het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Het vertrouwensbeginsel impliceert evenwel niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoeksters betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig. Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettigheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het gegeven dat de bovenvermelde instructie werd vernietigd door de Raad van State niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins worden verward met door verzoekende partij positief afdwingbare rechten. Deze (aangekondigde) gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

4.7. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde geen aanvragen mag weigeren alleen omdat ze niet voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie, en dat elke aanvraag op zijn waarde moet worden beoordeeld.

Daarbij moeten echter buitengewone omstandigheden worden aangetoond, namelijk, zoals verzoekster zelf aangeeft, waarom het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post bevoegd voor het land van herkomst. In casu heeft de gemachtigde dergelijke beoordeling gemaakt, en gesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden niet werden aangetoond.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag*

betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de aangehaalde elementen van integratie, waaronder ook het feit dat verzoekster al enige tijd in België verblijft, Nederland en Frans heeft geleerd, opleidingen heeft gevolgd, sociale bindingen heeft, geen gevaar is voor de openbare orde en integratiebewijzen voorlegt, geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk aan waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden en in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek niet kunnen worden weerhouden. Deze beoordeling ligt in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Tenslotte vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt met haar herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat in haar geval daar anders over moet worden gedacht.

4.8. Verzoekster wijst verder op het schoolgaan van de kinderen en stelt dat het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en studenten een uitzonderlijke omstandigheid kan uitmaken. Verzoekster meent dat de loutere motivering dat zij niet aantoonde dat voor haar kinderen in het land van herkomst geen scholing kan worden verkregen niet volstaat nu haar kinderen al enige tijd ononderbroken in België scholing volgen en nu een plotse terugkeer naar het land van herkomst onherstelbare nefaste effecten op hun normale ontwikkeling zou sorteren.

De Raad merkt in dat verband vooreerst op dat de kinderen, geboren in 2009 en 2012, op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen niet schoolplichtig waren. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat het schoolgaan van niet-schoolplichtige kinderen geen buitengewone omstandigheid vormt. De Raad van State heeft daarenboven reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). De Raad wijst er verder op dat verzoekster noch in de verblijfsaanvraag, noch in het verzoekschrift aannemelijk heeft gemaakt dat de kinderen in Armenië niet naar school zouden kunnen gaan noch heeft aangetoond dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn. Evenmin staat zij haar bewering als zou een plotse terugkeer naar het land van herkomst "*onherstelbare nefaste effecten*" sorteren met nefaste gevolgen voor de ontwikkeling van de kinderen. Wat het verlies van een schooljaar betreft, merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing met een bepaalde termijn inhoudt, zodat deze niet tot de onderbreking van het lopende schooljaar hoeft te leiden. Verzoekster kan zich bij het indienen van een eventuele nieuwe verblijfsaanvraag via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke post bevoegd voor het land van herkomst, dan ook zodanig organiseren dat het indienen van deze aanvraag niet leidt tot de onderbreking en het verlies van een schooljaar voor haar kinderen. Wat betreft het bestreden bevel, wordt opgemerkt dat verzoekster een verlenging kan vragen met oog op het afronden van een lopend schooljaar.

4.9. Verzoekster stelt in haar aanvraag te hebben gewezen op haar ernstige psychische problemen, waarvoor zij behandeld en opgevolgd wordt en die blijken uit het administratief dossier, en meent dat in het verleden herhaaldelijk in de rechtspraak werd bevestigd dat dergelijke problemen een buitengewone omstandigheid kunnen vormen. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door haar medisch dossier of haar psychische en fysieke capaciteit om te reizen niet nader te analyseren. Dit is volgens verzoekster des te meer zo nu zich in haar land van herkomst geen Belgische diplomatieke post bevindt, zodat zij eerst naar Armenië zou dienen te reizen en vervolgens naar Moskou of Sint-Petersburg om daar de aanvraag in te dienen, wat haar wankel medische toestand niet toelaat.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gewezen op haar psychische problemen. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde vastgesteld dat de verblijfsaanvraag ingediend op 9 januari 2009 op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 15 maart 2011. Daarbij stelt de gemachtigde vast dat na 15 maart 2011 er geen medische attesten in het dossier werden toegevoegd

die deze beslissing in vraag zouden kunnen stellen. Deze vaststelling vinden steun in het administratief dossier en worden niet betwist door verzoekster.

Ten slotte stelt de gemachtigde dat het medische attest van 16 mei 2012 dat bij de aanvraag werd gevoegd, is opgesteld in Armenië en betrekking heeft op onderzoeken die hebben plaatsgevonden voor het vertrek van verzoekster naar België in 2009. Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier en wordt niet betwist.

Aangezien het Armeense medische attest betrekking heeft op onderzoeken uitgevoerd voor haar vertrek naar België en verzoekster in België een medische verblijfsaanvraag heeft ingediend die ongegrond werd verklaard, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde dit element niet in haar voordeel weerhoudt.

Wat betreft de beweerde onmogelijkheid om te reizen omwille van medische redenen, stelt de Raad vast dat verzoekster daaromtrent geen stavingsstukken heeft gevoegd bij de aanvraag.

Bovendien merkt de Raad op dat in de ongegrondheidsbeslissing van 15 maart 2011 wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 maart 2011 die oordeelde dat een adequate behandeling voor de psychische en medische aandoening van verzoekster beschikbaar is in Armenië en dat verzoekster "*bien capable*" is om te reizen. Tenslotte stelt de Raad vast dat het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van 15 maart 2011 werd verworpen bij arrest nr. 112.952 van 28 oktober 2013.

In zoverre verzoekster aanvoert dat het op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde toekwam om, in het kader van deze verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, haar medisch dossier te analyseren, kan de Raad niet volgen. De Raad wijst erop dat het in casu in de eerste plaats toekwam aan verzoekster, die middels de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om de verlening van een voordeel verzoekt, om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden hiertoe voldoet. Zoals reeds vermeld heeft de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Daarenboven blijkt duidelijk dat de gemachtigde uit eigen beweging wel rekening heeft gehouden met het medisch dossier van verzoekster, met name door te verwijzen naar de ongegrondheidsbeslissing van 15 maart 2011 waaruit blijkt dat een adequate behandeling in Armenië beschikbaar is en dat verzoekster in de mogelijkheid verkeert om te reizen.

4.10. In haar aanvraag gaf verzoekster aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië zodat het bestaan van buitengewone omstandigheden moet worden aanvaard. In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde dat het feit dat er geen diplomatieke post voor België is in Armenië niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, daar verzoekster zich kan richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke post in Rusland.

Verzoekster meent evenwel dat deze motivering niet afdoende is zonder een nadere analyse van haar concrete gezinssituatie en haar medische toestand.

Wat betreft de medische toestand kan worden verwezen naar wat wordt gesteld in punt 4.9, waaruit blijkt dat de medische situatie van verzoekster wel in acht werd genomen door te verwijzen naar de ongegrondheidsbeslissing van 15 maart 2011 waaruit blijkt dat een adequate behandeling in Armenië beschikbaar is en dat verzoekster in de mogelijkheid verkeert om te reizen. In het licht van de in de ongegrondheidsbeslissing 15 maart 2011 vastgestelde beschikbaarheid van een adequate behandeling in Armenië en de mogelijkheid tot reizen die eerder werd vastgesteld, het gegeven dat bij de aanvraag enkel een medisch attest werd voorgelegd dat betrekking heeft op onderzoeken uitgevoerd in Armenië voor het vertrek naar België en het feit dat er geen nieuwe medische elementen werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing die een ander licht werpen op de ongegrondheidsbeslissing van 15 maart 2011, kon de gemachtigde in de bestreden beslissing op goede gronden oordelen dat verzoekster zich naar Rusland kan begeven om daar een aanvraag in te dienen.

Wat betreft de concrete gezinssituatie stelt de Raad vast verzoekster in haar aanvraag heeft nagelaten om de concrete gezinssituatie aan te halen als een buitengewone omstandigheid die verhindert dat zij haar aanvraag in Rusland indient. Om de redenen die in punt 4.9 werden uiteengezet, kan de gemachtigde thans niet dienstig worden verweten het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht te hebben geschonden door met dit element geen rekening te hebben gehouden. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geenszins verduidelijkt op welke wijze haar concrete gezinssituatie verhindert dat zij een aanvraag in Rusland kan indienen en zich beperkt tot een theoretisch betoog.

Verzoekster haalt nog aan dat haar "*direct en persoonlijk*" inlichtingen hadden moeten worden gevraagd of dat zij de gelegenheid hadden moeten krijgen om bepaalde stukken over te maken. In zoverre verzoekster in deze zin meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om haar standpunt bekend te maken, merkt de Raad op dat zij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in de aanvraag om verblijfsmachtiging en de mogelijkheid heeft gekregen om deze aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Verzoekster beperkt zich verder tot een theoretische discussie, zonder concreet aan te duiden welke inlichtingen of stukken aanleiding zouden kunnen geven tot een andere beoordeling van de aanvraag, zodat dit gehele betoog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4.11. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekster niet aantoonde dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat "*De aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen]*" of dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Verzoekster toont ook niet dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel, gelezen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangenomen. Evenmin is machtsoverschrijding of een miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

5. Onderzoek van het beroep ingediend door verzoekster voor wat betreft het bestreden bevel

Ambtshalve wijst de Raad erop dat, luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De door haar ingeroepen middelen zijn enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2014 dient te worden vernietigd, aangezien dit bevel het rechtstreekse gevolg is van de eerste bestreden beslissing, en zij bij de opvolging van het bestreden bevel geraakt wordt in haar medische behandelingen en opvolgingen, haar opgebouwde ontplooiing en sociale verankering in België en onstuitbaar zal worden geconfronteerd met de nadelige consequenties van het bestreden bevel dat op manifest onredelijke wijze werd gegeven, stelt de Raad vast dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat er geen gegronde middel werd aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Voormeld betoog wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Een bespreking van de door verwerende partij opgeworpen exceptie van een gebrek aan samenhang en niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dringt zich niet langer op.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES